Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

zo 7. marca 2019*

„Verejná služba – Akreditovaný asistent poslanca – Ukončenie zmluvy – Narušenie vzťahu dôvery – Externé činnosti – Zjavne nesprávne posúdenie – Žiadosť o náhradu škody“

Vo veci T-59/17,

L, v zastúpení: I. Coutant Peyre, advokát,

žalobca,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: Í. Ní Riagáin Düro a M. Windisch, splnomocnené zástupkyne,

žalovanému,

ktorej predmetom je žaloba podľa článku 270 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Parlamentu z 24. júna 2016, ktorým sa vypovedala žalobcova zmluva akreditovaného asistenta poslanca na jednej strane, a návrh na náhradu škody ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej údajne žalobcovi na druhej strane,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia L. Madise (spravodajca) a R. da Silva Passos,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca, L, bol 22. mája 2014 prijatý Európskym parlamentom do zamestnania na žiadosť poslanca Parlamentu (ďalej len „európsky poslanec“). Bol zamestnaný ako akreditovaný asistent poslanca (ďalej len „AAP“) pre tohto poslanca na základe zmluvy na roky 2014 až 2019.

2 Dňa 25. februára 2016 európsky poslanec zaslal orgánu Parlamentu oprávnenému uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“), písomnú žiadosť o ukončenie zmluvy AAP so žalobcom.

* Jazyk konania: angličtina.

3 Dňa 21. apríla 2016 sa žalobca na pozvanie OOUPZ zúčastnil na stretnutí, na ktorom ho OOUPZ oboznámil s dôvodom, ktorý európsky poslanec uviedol v žiadosti o ukončenie jeho zmluvy AAP.

4 Dňa 9. mája 2016 žalobca zaslal OOUPZ oznámenie (ďalej len „oznámenie z 9. mája 2016“) s cieľom predložiť svoje pripomienky k žiadosti o ukončenie jeho zmluvy AAP.

5 V súvislosti s oznámením z 9. mája 2016 bol žalobca podľa žaloby z 25. mája 2016 alebo podľa vyjadrenia k žalobe z 26. mája 2016 pozvaný na druhé stretnutie s OOUPZ.

6 Dňa 31. mája 2016 sa uskutočnilo zmierovacie konanie upravené v článku 139 ods. 3a Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“).

7 Listom z 15. júna 2016 zmierovateľ Parlamentu konštatoval, že zmluvné strany nemôžu naďalej spolupracovať a ukončil zmierovacie konanie.

8 Parlament 24. júna 2016 oznámil žalobcovi rozhodnutie o ukončení jeho zmluvy AAP (ďalej len „rozhodnutie o ukončení“). V tomto rozhodnutí OOUPZ uviedol, že „keďže dôvera [je] základom vzťahu medzi [európskym poslancom] a [jeho] [AAP], rozhodol o ukončení [jeho] zmluvy v súlade s článkom 139 ods. 1 písm. d) [PZOZ] z dôvodu, že táto dôvera [bola] narušená pre [jeho] nedodržanie pravidiel upravujúcich výkon externých činností“.

9 Žalobca 19. septembra 2016 podal sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), uplatniteľného na ostatných zamestnancov na základe odkazu na hlavu VII služobného poriadku uvedeného v článku 117 PZOZ, s cieľom napadnúť rozhodnutie o ukončení.

10 Listom z 24. januára 2017 generálny tajomník Parlamentu sťažnosť zamietol. Uviedol, že zo spisu žalobcu vyplýva, že počas platnosti zmluvy AAP žalobca vykonával externú činnosť spočívajúcu vo výkone právnického povolania bez toho, aby predtým podal žiadosť o povolenie, čo je v rozpore s článkom 12b služobného poriadku, podľa ktorého „…úradník, ktorý chce vykonávať externú činnosť, platenú alebo neplatenú, alebo vykonávať akúkoľvek pracovnú činnosť mimo Únie, musí najprv získať povolenie ustanovujúceho orgánu…“. V tejto súvislosti pripomenul, že táto povinnosť bola žalobcovi určite známa vzhľadom na jeho právnické vzdelanie a s ohľadom na jeho predchádzajúce pracovné miesto v Parlamente v rokoch 2005 až 2007, na ktorom žalobca čelil rovnakému problému. Zároveň uviedol, že vo svojej korešpondencii s útvarmi Parlamentu žalobca opakovane uznal, že počas trvania uvedenej zmluvy sa v skutočnosti venoval iným činnostiam, ktoré nesúviseli s jeho zmluvnými povinnosťami.

Konanie a návrhy účastníkov konania

11 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 24. januára 2017 žalobca požiadal o priznanie právnej pomoci. Táto žiadosť bola zaregistrovaná pod číslom T-59/17 AJ.

12 Žalobca podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 14. apríla 2017 podal predmetnú žalobu.

13 Uznesením predsedu Všeobecného súdu z 5. septembra 2017 bola žiadosť o priznanie právnej pomoci zamietnutá.

14 Všeobecný súd, ktorý rozhodoval o žiadosti podanej žalobcom na základe článku 66 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, vynechal meno tohto účastníka konania z verejnej verzie tohto rozsudku.

15 Keďže účastníci konania nepožiadali o nariadenie pojednávania podľa článku 106 ods. 1 rokovacieho poriadku, Všeobecný súd (deviata komora), ktorý sa domnieva, že má na základe písomností v spise dostatok informácií, rozhodol podľa článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku, že o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania.

16 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil rozhodnutie o ukončení,

– zaviazal Parlament na náhradu „nemajetkových ujm“ vo výške 100 000 eur,

– zaviazal Parlament na náhradu trov konania.

17 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako čiastočne neprípustnú a v každom prípade ako nedôvodnú,

– zaviazal žalobcu na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Právny stav

O návrhoch na zrušenie

18 Žalobca v žalobe uvádza osem žalobných dôvodov, ktoré sú založené po prvé na porušení článku 22b ods. 1 služobného poriadku týkajúceho sa ochrany oznamovateľov, po druhé na nedostatku odôvodnenia, po tretie na zjavne nesprávnom posúdení, po štvrté na porušení zásady proporcionality, po piate na porušení povinnosti náležitej starostlivosti, po šieste na absencii odpovede na žiadosť žalobcu o pomoc a porušení práv na obranu a „práva na zmierovacie konanie“, po siedme na absencii prístupu k dokumentom a po ôsme na zneužití právomoci.

19 V štádiu repliky žalobca uvádza deviaty žalobný dôvod založený na neoprávnenom prepustení.

20 Treba najprv preskúmať tretí žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení.

O treťom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

21 Žalobca v podstate tvrdí, že Parlament sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa domnieval, že vzťah dôvery sa mohol narušiť z dôvodu, že žalobca nepredložil v zmysle článku 12b ods. 1 služobného poriadku vyhlásenie o údajných ním vykonávaných „externých činnostiach“.

22 Žalobca v tejto súvislosti zdôrazňuje, že európsky poslanec vedel o predmetných činnostiach, ktoré sa vykonávali na jeho pokyn, na jeho účet a mali podvodný charakter. Preto sa podľa neho Parlament zjavne nesprávne domnieval, že výkon týchto činností mohol viesť k strate dôvery uvedeného poslanca k nemu.

23 Žalobca dopĺňa, že Parlament len čiastočne vyložil oznámenie z 9. mája 2016. Podľa neho sa Parlament domnieva, že „uznal“ existenciu externých činností, avšak Parlament opomenul zohľadniť kontext týchto „činností“, t. j. skutočnosť, že uvedené činnosti boli predmetom sťažnosti na prokuratúre [*dôverné* [1]] a Európskom úrade pre boj proti podvodom (OLAF) a že boli vykonávané na pokyn

1 Skryté dôverné údaje.

európskeho poslanca, ktorý o nich vedel. Tvrdí, že takéto činnosti vzhľadom na kontext, v ktorom sa vykonávali, nemôžu predstavovať stratu dôvery uvádzanú daným poslancom v rozhodnutí o ukončení. Parlament sa teda dopustil zjavne nesprávneho posúdenia tým, že výkon uvedených činností považoval za dôvod na stratu dôvery.

24 Parlament odpovedá, že AAP má povinnosť dodržiavať určitý administratívny postup, ktorú mu ukladá služobný poriadok, čiže požiadať OOUPZ o povolenie vykonávať externú činnosť. V predmetnej veci teda rozhodnutie o ukončení bolo odôvodnené nenávratným narušením vzťahu dôvery medzi žalobcom a európskym poslancom tým, že si žalobca nesplnil povinnosť informovať o externých činnostiach, ktorá mu vyplýva z článku 12b služobného poriadku.

25 Parlament v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v rozsudku z 11. septembra 2013, L/Parlament (T-317/10 P, EU:T:2013:413, body 68 až 70), sa Všeobecný súd domnieval, že existencia vzťahu dôvery sa nezakladá na objektívnych skutočnostiach a svojou povahou nepodlieha súdnemu preskúmaniu, keďže Všeobecný súd nemôže posúdenie OOUPZ nahradiť svojím posúdením, „ale sa musí obmedziť na preskúmanie toho, či okolnosti uvádzané inštitúciou, na ktorých sa zakladá rozhodnutie, sú vecne správne“. O takýto prípad ide vo veci samej. Vzťah dôvery medzi európskym poslancom a žalobcom bol narušený z dôvodu, že žalobca vykonával externé činnosti v rozpore s článkom 12b ods. 1 služobného poriadku. Parlament na úvod zdôrazňuje, že je nesporné, že žalobca ani nepožiadal o povolenie a ani nedostal povolenie na výkon externej činnosti v zmysle uvedeného ustanovenia. Ďalej treba uviesť, že žalobca na stretnutí s OOUPZ a zmierovateľom viackrát priznal, že vykonával takéto činnosti. Napokon treba uviesť, že žalobca výslovne potvrdil existenciu externých činností v oznámení z 9. mája 2016.

26 Parlament v tejto súvislosti uvádza, že podľa judikatúry na účely preukázania, že sa administratíva dopustila zjavne nesprávneho posúdenia okolností odôvodňujúcich zrušenie rozhodnutia, ktoré bolo prijaté na základe tohto posúdenia, musia byť dôkazy, ktoré má predložiť žalobca, dostačujúce na to, aby zbavili posúdenie administratívy jeho vierohodnosti. Inými slovami, žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení treba zamietnuť, ak napriek dôkazným prostriedkom predložených žalobcom, možno napádané posúdenie stále pripustiť ako opodstatnené a logické (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2012, Mocová/Komisia, F-41/11, EU:F:2012:82, bod 44 a citovanú judikatúru). Žalobca však nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by mohol zbaviť závery Parlamentu ich vierohodnosti.

27 Podľa článku 139 ods. 1 písm. d) PZOZ „odhliadnuc od prípadu úmrtia, sa pracovný pomer akreditovaného asistenta poslanca končí… so zreteľom na skutočnosť, že dôvera je základom pracovného vzťahu medzi poslancom a jeho akreditovaným asistentom, na konci výpovednej doby uvedenej v zmluve…“.

28 V prejednávanej veci OOUPZ v rozhodnutí o ukončení uviedol, že ukončenie zmluvy AAP uzatvorenej so žalobcom je odôvodnené narušením vzťahu dôvery medzi žalobcom a európskym poslancom z dôvodu nedodržania pravidiel upravujúcich výkon externých činností.

29 Z tohto hľadiska OOUPZ jednak neprislúcha, aby nahrádzal svojím posúdením posúdenie dotknutého parlamentného poslanca, pokiaľ ide o existenciu narušenia vzťahu dôvery, OOUPZ sa však musí ubezpečiť, že uvádzaný dôvod sa zakladá na skutkových okolnostiach, ktoré ho môžu dostatočne presvedčivo odôvodniť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. januára 2019, RY/Komisia, T-160/17, EU:T:2019:1, bod 38 a citovanú judikatúru).

30 Jednak, pokiaľ sa inštitúcia, ktorá rozhoduje o ukončení zmluvy AAP, predovšetkým odvoláva na stratu dôvery, na ktorej sa zakladá rozhodnutie o ukončení, súd je povinný preskúmať, či tento dôvod je presvedčivý. Týmto spôsobom súd nenahrádza svojím posúdením posúdenie príslušného orgánu, podľa ktorého došlo k strate dôvery, ale sa obmedzí na preskúmanie toho, či inštitúciou uvádzaný

dôvod, na ktorom sa zakladá rozhodnutie, nie je postihnutý zjavne nesprávnym posúdením (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 11. septembra 2013, L/Parlament, T-317/10 P, EU:T:2013:413, bod 70).

31 Pokiaľ, ako v prejednávanej veci, je dôvod založený na strate dôvery, na ktorej sa zakladá rozhodnutie o ukončení, Parlament sa oprie o okolnosti spočívajúce v neoznámenom výkone externých činností. Z tohto dôvodu treba preskúmať, či sa Parlament dopustil zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa domnieval, že tieto okolnosti mohli viesť k strate dôvery, ktorú uvádza európsky poslanec (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 11. septembra 2013, L/Parlament, T-317/10 P, EU:T:2013:413, bod 76).

32 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že Parlament nespochybňuje samotný výkon činností opísaných žalobcom v oznámení z 9. mája 2016, ktoré spočívajú vo výkone právnického povolania zároveň s výkonom funkcie AAP, t. j.:

– po prvé žalobca tvrdí, že bol európskym poslancom predovšetkým splnomocnený na podávanie žiadostí o politický azyl u ruských, francúzskych, švajčiarskych a andorských orgánov s cieľom umožniť uvedenému poslancovi vyhnúť sa trestu odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, ktorý mu bol uložený v [*dôverné*], vrátane podávania odvolania voči rozhodnutiu o zamietnutí udelenia azylu tomuto poslancovi,

– po druhé získavanie klientov a zastupovanie ako advokát štátnych príslušníkov [*dôverné*] na dôchodku alebo poberajúcich minimálnu mzdu v konaniach vedených na súdoch [*dôverné*], aby sa tento poslanec prezentoval ako „obranca ľudských práv“ a sťažil tak jeho uväznenie,

– po tretie zastupovanie uvedeného poslanca pred európskym ombudsmanom, Výborom OSN pre ľudské práva a Európskym súdom pre ľudské práva vo veciach vzťahujúcich sa na uvedeného poslanca, ktoré sa týkajú v prvom rade najmä spochybnenia žiadosti o zbavenie poslaneckej imunity, ktorú predložili orgány [*dôverné*] v dôsledku uloženia trestu odňatia slobody dotknutému poslancovi v [*dôverné*], a v druhom rade spochybnenia domáceho väzenia nariadeného súdnymi orgánmi [*dôverné*] na základe trestného konania vo veci korupcie začatého voči poslancovi, o ktorého v danej veci ide.

33 Naopak Parlament sa vo svojej odpovedi na žalobný dôvod týkajúci sa nedostatku odôvodnenia opiera o oznámenie z 9. mája 2016, aby preukázal, že žalobca poznal druh externých činností, ktoré zapríčinili narušenie vzťahu dôvery. Z tohto hľadiska zo spisu nevyplýva, že narušenie uvedeného vzťahu, ktoré sa uvádza v rozhodnutí o ukončení, mohlo byť zapríčinené inými činnosťami, než sú činnosti, ktoré Parlament uvádza na preukázanie dostatočnej povahy odôvodnenia.

34 V tejto súvislosti treba určiť, či podľa judikatúry (pozri body 29 až 31 vyššie) výkon sporných externých činností žalobcom mohol viesť k strate dôvery, ktorú uvádza európsky poslanec a následne aj OOUPZ v rozhodnutí o ukončení.

35 Z tohto hľadiska v prvom rade zo skutočností uvedených v spise vyplýva, že európsky poslanec nielenže vedel o sporných externých činnostiach, ale ich aj priamo inicioval.

36 Pokiaľ ide najprv o veci prejednávané pred súdmi [*dôverné*], z emailov citovaných v oznámení z 9. mája 2016 a predložených žalobcom (prílohy A.3.3 a A.3.4 uvedeného oznámenia) vyplýva, že európsky poslanec osobne dohliadal na postup získavania klientov a zastupovanie dotknutých štátnych príslušníkov [*dôverné*] v týchto konaniach, a teda bol o tom nevyhnutne „informovaný“.

37 Toto posúdenie potvrdzuje čestné vyhlásenie osoby zastupovanej v predmetných veciach (príloha A.3.5 oznámenia z 9. mája 2016), podľa ktorého „[európsky poslanec] nepochybne [vysvetľoval], že zastupovanie bude bezplatné a že [AAP] bude platený za svoju funkciu z [jeho] odmeny vyplácanej

Parlamentom…“ a podľa ktorého na základe „ústnej“ dohody uzatvorenej s uvedeným poslancom „namiesto platby za zastupovanie ponúknuté [týmto poslancom] [zastupovaná osoba] musí verejne podporovať stranu… počas volieb do zákonodarného zboru, zúčastňovať sa na televíznom vysielaní, ako aj na iných mediálnych aktivitách“.

38 Ďalej pokiaľ ide o zastupovanie európskeho poslanca pred súdmi alebo európskymi a medzinárodnými orgánmi, žalobca predložil poverenia na zastupovanie, ktoré prezentuje ako vlastnoručne podpísané uvedeným poslancom (prílohy A.3.6 a A.3.7 oznámenia z 9. mája 2016), čo Parlament nespochybňuje.

39 Napokon v súvislosti so žiadosťami o azyl podávanými v mene európskeho poslanca žalobca uvádza, že 24. februára 2013 uvedený poslanec urobil verejné vyhlásenie v televízii [*dôverné*], v ktorom uviedol, že ak odvolací súd potvrdí trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený, požiada o politický azyl v členských štátoch Európskej únie. V tejto súvislosti žalobca doložil novinový článok potvrdzujúci dané vyhlásenie (príloha A.3.19 oznámenia z 9. mája 2016). Okrem toho opisuje kroky, ktoré podnikol na získanie politického azylu pre tohto poslanca v Andore, vo Švajčiarsku, v Rusku a vo Francúzsku a priložil letenky do týchto destinácií (prílohy A.3.15 až A.3.18 uvedeného oznámenia). Žiaden z týchto dokumentov a vyhlásení Parlament nespochybnil.

40 Z vyššie uvedeného vyplýva, že európsky poslanec nemohol nevedieť, že žalobca vykonával právnické povolanie súbežne s výkonom funkcie AAP, keďže podľa údajov uvedených v spise vykonával túto funkciu podľa pokynov uvedeného poslanca.

41 V druhom rade článok 6 ods. 2 vykonávacích opatrení k hlave VII PZOZ prijatých rozhodnutím predsedníctva Parlamentu z 9. marca 2009, naposledy zmenených rozhodnutím predsedníctva Parlamentu zo 14. apríla 2014, stanovuje, že príslušný poslanec sa v prípade oznámenia výkonu externej činnosti „vypočuje“. Nič nenasvedčuje tomu, že OOUPZ vypočul európskeho poslanca v súvislosti so spornými „externými činnosťami“. Za týchto podmienok treba konštatovať, že uvedený poslanec pravdepodobne nemohol prehliadnuť, že tieto činnosti spočívajúce vo výkone právnického povolania v súvislosti s obranou jeho vlastných záujmov žalobca podľa článku 12b ods. 1 služobného poriadku neoznámil OOUPZ.

42 Z tohto dôvodu sa Parlament dopustil zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa domnieval, že neoznámenie sporných externých činností žalobcom mohlo viesť k strate dôvery európskeho poslanca v zmysle článku 139 ods. 1 písm. d) PZOZ, hoci uvedený poslanec nemohol nevedieť, že v súvislosti s týmito činnosťami nebola podaná Parlamentu podľa článku 12b ods. 1 služobného poriadku žiadosť o povolenie.

43 Koniec koncov z oznámenia z 9. mája 2016 a z vyhlásenia uvedeného v bode 37 vyššie vyplýva, že európsky poslanec nemohol rozumne očakávať, že sporné externé činnosti, vzhľadom na ich povahu, sa oznámia Parlamentu prostredníctvom oficiálnej žiadosti o povolenie externých činností na základe článku 12b ods. 1 služobného poriadku.

44 Na záver, na rozdiel od toho, čo tvrdí Parlament (pozri bod 26 vyššie), zo spisu vyplýva, že dôvod uvedený európskym poslancom ako odôvodnenie rozhodnutia o ukončení, t. j. strata dôvery, nie je presvedčivý. V dôsledku toho vyhovením žiadosti o ukončenie zmluvy AAP uzatvorenej so žalobcom, ktorú podal uvedený poslanec z uvedeného dôvodu, sa OOUPZ dopustil zjavne nesprávneho posúdenia.

45 Je preto potrebné konštatovať, že tretí žalobný dôvod je dôvodný, a vyhovieť návrhom na zrušenie rozhodnutia o ukončení bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné žalobné dôvody vrátane deviateho žalobného dôvodu, ktorého prípustnosť bola spochybnená.

O návrhoch na náhradu škody

46 V žalobe žalobca navrhuje, aby bol Parlament zaviazaný zaplatiť sumu 100 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu údajne vznikla.

47 Vo vyjadrení k žalobe Parlament uplatňuje neprípustnosť návrhov na náhradu škody, pretože dané návrhy nespĺňajú požiadavky uvedené v článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku. Podľa neho hoci žaloba obsahuje návrh na náhradu škody, nebol predložený žiaden argument na podporu tohto návrhu.

48 Žalobca v replike predovšetkým zdôrazňuje, že bol obeťou obťažovania zo strany európskeho poslanca. V tejto súvislosti predkladá zápisnicu z vypočúvania na belgickej polícii týkajúceho sa obmedzenia na osobnej slobode v priestoroch Parlamentu (príloha A.3.14 oznámenia z 9. mája 2016), ktorého bol obeťou.

49 Parlament v duplike opätovne uvádza, že podľa judikatúry žaloba o náhradu škody, ktorú spôsobila inštitúcia Únie, musí obsahovať skutočnosti, ktoré umožňujú identifikovať konanie, ktoré žalobca inštitúcii vytýka, dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním a ujmou, ktorú, ako tvrdí, utrpel, ako aj povahu a rozsah tejto ujmy. V žalobe však žalobca neuviedol dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi uvádzaným konaním a ujmou, ktorú, ako tvrdí, utrpel. V žalobe sa absolútne nič neuvádza ani o povahe a rozsahu tejto ujmy.

O prípustnosti návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy

50 Treba konštatovať, že na jednej strane zo žaloby dostatočne jasne vyplýva, že podľa žalobcu mu rozhodnutie o ukončení spôsobilo nemajetkovú ujmu a na druhej strane, že návrh na náhradu tejto ujmy bol vyčíslený.

51 Za týchto podmienok Parlament nemôže namietať neprípustnosť návrhov na náhradu škody z dôvodu, že žalobca presne neidentifikoval povahu a rozsah ujmy, ktorú údajne utrpel, a dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním Parlamentu a uvedenou ujmou.

52 Naopak treba konštatovať, že okolnosti obťažovania uvádzané v replike, ktoré sú údajne pripísateľné európskemu poslancovi, sú oddeliteľné od protiprávneho konania vytýkaného Parlamentu v návrhoch na zrušenie.

53 Aj keď návrhy na náhradu škody sú prípustné aj v prípade absencie predchádzajúcej žiadosti v tomto zmysle adresovanej administratíve pod podmienkou, že existuje priama súvislosť medzi uvedenými návrhmi a žalobou o neplatnosť, je to inak v prípade, keď údajná ujma bola spôsobená pochybeniami a opomenutiami, ktorých sa dopustila administratíva a ktoré sú oddeliteľné od konania uvádzaného v žalobe o neplatnosť. Pokiaľ v tomto poslednom prípade údajná ujma nevyplýva z aktu, ktorého zrušenie sa navrhuje, ale z pochybení a opomenutí, ku ktorým údajne došlo, konanie pred podaním žaloby sa musí nevyhnutne začať predložením žiadosti o náhradu tejto ujmy administratíve (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2015, Gioria/Komisia, F-82/14, EU:F:2015:108, bod 74 a citovanú judikatúru).

54 V prejednávanej veci treba konštatovať, že v konaní pred podaním žaloby žiaden návrh na náhradu škody nebol podaný v súvislosti s obťažovaním, ktoré žalobca uvádza, takže za predpokladu, že žalobca žiada aj náhradu škody za uvedené obťažovanie, treba túto žiadosť zamietnuť ako neprípustnú, pretože neboli dodržané predpisy upravujúce konanie pred podaním žaloby.

55 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrhy na náhradu škody sú prípustné len v rozsahu, v akom sa týkajú ujmy súvisiacej s rozhodnutím o ukončení.

O dôvodnosti návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy súvisiacej s rozhodnutím o ukončení

56 Podľa ustálenej judikatúry vznik zodpovednosti administratívy predpokladá súčasné splnenie podmienok, pokiaľ ide o protiprávny charakter konania vytýkaného inštitúciám, existenciu škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním a uvádzanou škodou (pozri rozsudok z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42 a citovanú judikatúru).

57 V prejednávanej veci bola najprv zistená protiprávnosť konania Parlamentu. Ďalej dôvod uvádzaný v rozhodnutí o ukončení sa zakladá na umelom zdôvodnení, ktoré mohlo vyvolať u žalobcu pocit nespravodlivosti a z tohto dôvodu nemajetkovú ujmu. Napokon existuje súvislosť medzi konaním Parlamentu a uvádzanou ujmou, ktorá vyplýva z uvedeného rozhodnutia.

58 V súvislosti s nemajetkovou ujmou však treba pripomenúť, že podľa judikatúry sformulovanej Súdnym dvorom a Všeobecným súdom zrušenie aktu administratívy napadnutého úradníkom predstavuje samo osebe primeranú a v zásade dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorá tomuto úradníkovi mohla vzniknúť a že návrh na náhradu škody je bezpredmetný (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, EU:C:1990:49, bod 26, a z 21. januára 2004, Robinson/Parlament, T-328/01, EU:T:2004:13, bod 79).

59 Je pravda, že súd Únie pripustil určité výnimky z tohto pravidla, najmä nasledujúce výnimky. Po prvé zrušenie protiprávneho aktu prijatého administratívou nemôže predstavovať úplnú náhradu nemajetkovej ujmy, pokiaľ tento akt obsahuje posúdenie schopností alebo konania dotknutej osoby, ktoré by ju mohli poškodiť. Po druhé zrušenie napadnutého aktu nemôže predstavovať úplnú náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy, ak je protiprávnosť, ku ktorej došlo, mimoriadne závažná. Po tretie súd rozhodol, že ak je zrušenie protiprávneho aktu úplne zbavené potrebného účinku, nemôže predstavovať samo osebe primeranú a dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy spôsobenej zrušeným aktom (pozri rozsudky z 9. marca 2010, N/Parlament, F-26/09, EU:F:2010:17, body 103, 105 a 107 a citovanú judikatúru, a z 5. júla 2011, V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, body 169, 171 a 173 a citovanú judikatúru).

60 V prejednávanom prípade však nie je zjavné, že u žalobcu ide o jeden z prípadov uvedených v bode 59 vyššie. Po prvé totiž rozhodnutie o ukončení založené na neoznámení externých činností neobsahuje posúdenie schopností alebo konania žalobcu, ktoré by ho mohli poškodiť, po druhé protiprávnosť, ktorej sa dopustil Parlament, nie je mimoriadne závažná v zmysle judikatúry a po tretie zrušenie rozhodnutia o ukončení nie je vôbec úplne zbavené potrebného účinku.

61 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrhy na náhradu škody treba zamietnuť.

O trovách

62 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

63 Keďže Parlament nemal v podstatnej časti veci úspech, treba ho zaviazať na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobcu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Parlamentu z 24. júna 2016 o ukončení zmluvy akreditovaného asistenta poslanca L sa zrušuje.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Európsky parlament je povinný nahradiť trovy konania.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. marca 2019.

Podpisy